

Freakshow. Hvad sker der, når man fjerner alle regler? Instruktørerne Tue Biering og Jeppe Mikkelsen lod fem skuespillere kravle ind i nogle hæmningsløse kæmpe-dukke og opdagede et bundløst dyb af ubehagelige skyggesider.

»Med dukker kan man tillade sig hvad som helst«

af Christina Majcher
// christina@aok.dk

SEX OG VOLD står der med kæmpestore bogstaver på neongul baggrund på facaden af Husets Teater. De lyser op i tusmørket på Vesterbro som tabloidavisernes spisesedler, der skal lokke os ind i deres grufulde historier om incest og vold og andre ubehageligheder fra bunden af »Socialgruppe 5« og »udkantsdanmark« og de øvrige mørke områder, vi helst ikke vil bevæge os ud i.

Indenfor på scenen står den gigantiske dukke Flæske iklædt en storblomstret kjole og synger en nazisang på en kælen dansktopmelodi.

»Jeg er nazi indeni!!!!!!«, lyder det fra hendes opspilede, pinkmalede læber. Melodien klæber sig øjeblikkeligt fast til hjernen, som vugger med i den skvulpende rytme.

»Er duuuuu en nazi som os andre?«

I baggrunden er dukken Stærke iklædt senepsgasmasker entusiastisk ved at smide et bjerg af babydukke ind i en vaskemaskine. Der gøres klar til en henrettelse, mens dværgen Lilleluder danser iklædt lakstøvler under lyskæderne. Kort efter er tingene eskaleret på scenen i et blodigt voldsorgie, der inkluderer sakse, afklippede kønsorganer og stumpe slagvåben.

DET ER EFTERMIDDAG på Halmtorvet, og vi er til prøverne på forestillingen »Sex og Vold«, et grufuldt Muppet Show for voksne, hvor hovedrollerne indtages af fem gigantiske og komplet hæmningsløse dukker. De ved, at sex og vold sælger, og de vil gøre alt for at underholde. Og når det kommer til afsavede ben, sexvold og grufulde ting, man kan foretage sig med kanyler og boremaskiner, er de på hjemmebane.

Forestillingen er skabt af Fix & Foxy aka instruktørerne Tue Biering og Jeppe Kristensen, og det er ikke første gang, de har placeret usædvanlige typer på en teaterscene eller hevet publikum ud i ukendte områder.

I forestillingen »Guldfeber« gav de en spastisk lammet andengenerationsindvandrer hovedrollen som vagabonden i en versionering af Chaplins stumfilmklassiker, hvor han blev både tæsket, brændt og ydmyget. I deres

 Vi har beskæftiget os så meget med skæve eksistenser og mennesker, man normalt ikke ville se på en scene, i vores forestillinger, at vi er blevet omtalt som nogen, der udnytter og udstiller svage og forsvarsløse grupperinger.

opsætning af »Parsifal« hev de operapublikummet med ud til Brøndby Strand og lod forestillingen foregå midt i det område af højhuse, der bruges som dækbilleder, hver gang der er indslag om den »farlige« ghetto på tv. I 2009 tog de til Færøerne og lod de enkelte bygders fordomme mod hinanden indspille som intrige-fyldte afsnit af den amerikanske soap »Dollars«. Og da de iscenesatte hollywoodblockbusteren »Pretty Woman« i containere på Halmtorvet, købte de hver aften en ny gade-prostitueret til at spille Julia Roberts rolle som luderen Vivian Ward.

Sidstnævnte værk skabte så intens debat, at instruktørerne stadig har svært ved at forstå, hvordan folk kunne fare så meget i flint over, at de inviterede en prostitueret ind for at spille teater for penge hver aften, når hun måtte sige ja til langt mere grænseoverskridende handlinger til daglig.

»Pludselig var det os, der var de forfærdelige,« siger Tue.

»Vi blev »luderinstruktørerne«, der købte de her stakkels mennesker ind i en frygtelig, frygtelig verden af teater og publikum.«

Nu er de tilbage med en ny forestilling, der overskrider flere grænser end alle de ovennævnte tilsammen. Deres oprindelige idé var at invitere en flok repræsentanter fra den berygtede »Socialgruppe 5« op på scenen og bede dem om at lave deres egen forestilling, mens de selv skulle fungere som konsulenter og teaterpædagoger, der kunne sige »nu skal I vende ud mod publikum« og »husk, at der skal være en historie«. Og med erfaringerne fra »Pretty Woman« *in mente* fik de den idé, at erstatte de »rigtige mennesker« på scenen med gigantdukker.

»Vi har beskæftiget os så meget med skæve eksistenser og mennesker, man normalt ikke ville se på en scene, i vores forestillinger, at vi er blevet omtalt som nogen, der udnytter og udstiller svage og forsvarsløse grupperinger. I den her forestilling har vi prøvet at vende det om og sige: »Så, nu gør vi det virkelig«. Med dukker kan man jo tillade sig hvad som helst. Vi vil prøve at se, hvad sker der, når man ikke tager nogen hensyn,« forklarer Jeppe.

VED AT PRESSE OS helt tæt på en håndfuld afstumpede og voldelige dukker, der vil gå så langt over stregen for at underholde, at de skærer hul i hinanden med økser og boremaskiner, bruger Fix & Foxy endnu engang teatrets mulighed for at tvinge os ind i samme fysiske rum som nogle typer, som vi ellers aldrig ville dele rum med. At det er dukker på scenen tydeliggør også, hvor empatiløst vi bruger andre menneskers dumhed og mislykkede liv som underholdning, siger instruktørerne.

»Vi følger jo bare med på den store bølge af tv-underholdningsprogrammer og tabloidforsider, som handler om at gøre folk til grin eller lade sig underholde af deres tragiske skæbner,« slår de fast.

Og så er de ubehagelige skyggesider fra bunden af Socialklasse 5, som vi gyser over, når ubegribeligheder som Brønderslevsagen rammer tabloidforsiderne, meget tættere på os, end vi vil være ved, mener de.

»Socialgruppe 5 er en skraldespand, vi propper alle vores forestillinger om al mulig

dårlighed ned i, og vi bliver lidt lettede, når vi finder ud af, at Amagermanden også var et socialt tilfælde, for det er dejligt at kunne putte sådan noget som ham derhen, på afstand. Og hver gang vi kan sige »Fy for helvede, hvor er han en psykopat!« kan vi få markeret vores eget moralske ståsted i den »sikre« zone,« siger Tue.

»Men de her skyggesider har jo ikke nogen social præference. De findes i os alle sammen,« supplerer Jeppe.

»Da vi lavede »Pretty Woman«, fortalte de prostituerede os, at vi var kernekunden. Unge mænd, der bor i Vesterbro-andelsforeninger og lige er blevet forældre og siger til den nybakte mor, at de skal ned og hente en liter mælk. Eller lige kan nå det inden arbejde klokken 9, hvor der så er *rush hour* med dem med børnesæder bag i bilen. Skyggesiderne hører ikke til et bestemt sted, men vi kan godt lide at placere dem der, for så føler vi os overlegne og trygge.«

Og de to instruktører opdagede da også, at der skete noget specielt med skuespillerne, når de fik de gigantiske dukkehoveder på og gik ind i rollerne.

»De kom ind i sådan en underlig zone, hvor de blev virkeligt grænseløse. De kunne foretage sig hvad som helst, når de var derinde, og

Dukkeforestillingen »Sex og Vold« tvinger publikum til at være i samme rum som ubehagelige typer fra Socialklasse 5, der gør deres allerypperste for at underholde. Foto: Claus Bech

når de så tog hovedet af igen bagefter, havde de nogle gange svært ved at genkalde sig, hvad de havde været i gang med,« fortæller Tue.

»Vi har været igennem en ret spændende proces med nogle virkelig fantastiske improvisationer, som udviklede sig til nogle vildt usympatiske situationer fyldt med overgreb og incest og vold, og hvor de kunne fortsætte i frit flow i timevis,« supplerer Jeppe.

»Vi er så øvede i at overholde alle konventionerne, men når hovederne kommer på og reglerne forsvinder, får man en klar fornemmelse af, at de her skyggesider er et bundløst dyb.«

FORESTILLINGEN SKULLE VÆRE et frirum, hvor de kunne undersøge, hvor langt man kan gå – og stadig kalde det underholdning. Et frirum, som samtidig er uskyldigt, fordi det jo »bare« er dukker deroppe på scenen. Som med deres store hoveder og kæmpenæser unægteligt ser lidt pudsige ud, selv om de er ved at skære benene af hinanden med stiksav og økser.

Og publikum må meget gerne grine. Højt. Forestillingen er ikke et moralsk projekt eller udtryk for instruktørernes bekymring over, at vi alle sammen er nødt til at klikke på de mest

Instruktørerne Tue Biering (tv.) og Jeppe Kristensen skaber forestillinger sammen under aliaset Fix & Foxy. Deres næste projekt bliver en forestilling om Leni Riefenstahl. Foto: Claus Bech

grufulde og blodige historier først, når vi hopper rundt på internettet. For det gør de selv. Selvfølgelig.

»Vi er slet ikke bekymrede. Vi er bare nysgerrige,« slår Tue fast.

»Det er fascinerende, at det urgods af fortællinger, vi slæber efter os, består af sex og vold. Vi har jo bare fat i grundessensen af al god dramatik. Det Gamle Testamente er fyldt med sex og vold, og det samme er de nordiske sagaer og de græske tragedier og Shakespeare og masser af de store filmgenrer, fra action til splatter,« siger han.

»Så nu giver vi folk et show, hvor vi lover, at de får rigeligt af det hele. Vi håber, at det bliver en vildt underholdende forestilling, og at folk bliver vilde med den,« siger Tue, og fortsætter smilende:

»Og så må man selv rode med bagefter, hvorfor man blev så vildt underholdt af at se nogle ret forfærdelige ting.«

Hvad: Sex og Vold

Hvor: Husets Teater, Halmtorvet 9, Kbh. V.

Hvornår: Premiere lørdag 21. januar kl. 17. Forestillingen vises til 18. februar

Hvordan: Billetter på teaterbilletter.dk